

KOVÁCS ISTVÁN

Lehetőség

*Nem tudom,
 álmomban jártam-e ott,
 vagy a valóságban.
 Talán mindegy.
 Biztosan láttam,
 s látom ma is,
 hogy a mindent elárasztó sötétségből
 vízszintesen kidomborodó fénykorallsziget
 közelebből nézve emberi test,
 torzó.
 A megbillent fej kitakart bal feléből
 csupán a szemhéj látszik,
 orrnyereg, szájszél,
 szelíden hullámos haj a fülcimpa fölött
 és a csóknak, ütésnek
 kiszolgáltatott halánték.
 Az összeért bajusz és szakáll
 fordított „D”-betűje
 mintha éppen most zárná fogóba
 a bal oldali ajkat és állat,
 hogy ne tudjon szólni többé.
 A látható nyak
 és a sötétség határán
 szaggatott piros vonal
 a kakas torkából
 harsány lobbal többször híriül adott
 hajnalhasadás jele is lehetne.
 A kidomborodó mellkas
 és a beesett has árnykrátereit mentén
 a fény csúszkapályái a megfeszült izmokon.
 Az ágyékot elfedő kendő*

*hosszan megtekeredett keskeny bádoglep –
 belerozdásodva a testbe...
 Fölhasíthatja az összezárt combokat is.
 A jobb csípőtarajon piros csik,
 akár a kisgyerek esőcsepprajza.
 Mint egykor az enyém,
 amelyet megvágott ujjam vére formált
 a lejtős iskolapadon.
 Ilyen látható a jobb kulcscsonton
 és a lándzsahegy vöröslő helye alatt
 több is.
 Nem érek fel hozzá,
 hogy megérinthessem.*

*A kereszt talpához illesztett táblán
 néhány szó:
 XVIII. század,
 és a falu
 meg a templom neve.*

*Ketten vagyunk
 a kiállítótérre ledózerolt
 Golgotán,
 ahová jöttem
 vagy tévedtem.
 Ki tudja?*

*Szemtől szembe Vele
 még dönthetek küldetésemről.
 Tőle kaptam a lehetőséget...
 Aki már döntött.*